

SIMON DE MARSKRAMER

Door C.H. Spurgeon, uit de Sword and Trowel van januari 1866.

Rond het jaar 1553 bevond zich in Bergen op Zoom, Brabant, een marskramer genaamd Simon op de markt om zijn waren aan te bieden. Toen de priesters met hun afgodsbeeld voorbij trokken, durfde Simon de valse god geen enkele eer te bewijzen. In plaats daarvan volgde hij het getuigenis van God zoals vastgelegd in de Heilige Schrift, en aanbad hij uitsluitend de Heere, zijn God, en diende Hem alleen. Hierdoor werd hij gearresteerd door de volgelingen van de rooms-katholieke antichrist en ondervraagd over zijn geloof, hetgeen hij moedig bekende. Simon verwierp de zuigelingendoop als een menselijke uitvinding, evenals alle menselijke geboden, en hield stand bij het getuigenis van het Woord van God. Daarom werd hij door de vijanden van de waarheid ter dood veroordeeld. Men bracht hem buiten de stad en wierp hem, vanwege zijn getuigenis van Jezus, in de vlammen. De omstanders waren diep onder de indruk van de opmerkelijke moed en standvastigheid van deze vrome getuige van God, die door genade de kroon van het eeuwige leven verwierf.

Simon de marskramer weigert zich te buigen voor de valse god.

Na de executie van Simon werd de officier die verantwoordelijk was voor zijn veroordeling ernstig ziek en was gedwongen bedlegerig te blijven. Terwijl hij hevige pijn leed en door verdriet werd overmand, riep hij herhaaldelijk uit: 'O Simon, Simon!' Ondanks de pogingen van priesters en monniken om hem vergiffenis te schenken, wilde hij geen troost aanvaarden. Uiteindelijk stierf hij in wanhoop—een indringend en leerzaam voorbeeld voor alle tirannen en vervolgers. Dit is het korte relaas van Simon de Baptist, zoals het is opgetekend in het prachtige oude folioboek Baptist Martyrology, waarvan wij een exemplaar uit Amsterdam hebben meegebracht. Het is waardevol om

te reflecteren op de moedige dagen van weleer, zodat wij ons kunnen laten inspireren door dezelfde compromisloze geest. De eenzame kampioen weigert zelfs maar zijn hoofd te buigen of zijn knieën te knielen voor het afgodsbeeld waarvoor anderen zich neerwerpen. Zijn leven moet hij bekopen met zijn moed, maar geen smeekbeden of dreigementen kunnen hem van zijn overtuiging afbrengen; hij kan branden, maar hij zal zich niet bekeren; hij kan zijn lichaam aan zijn beulen overleveren, maar niet zijn ziel aan de verleider.

Onzichtbare krachten hebben zijn hart gesterkt tegen alle zichtbare verschrikkingen, en de vrees voor de allerheiligste God heeft elke menselijke angst uit hem verdreven. Simon zocht de strijd niet, maar hij durfde deze ook niet te ontwijken. Nu het moment is aangebroken om getuigenis af te leggen, gedraagt hij zich, hoewel slechts een eenvoudige marskramer, met koninklijke waardigheid en bewijst hij dat hij tot de adel van de hemel behoort. Hij had in de vergetelheid kunnen leven en sterven als een nederig lid van hen die niet voor Baäl zijn geknield, maar nu hij op de proef wordt gesteld, wijkt hij niet terug; tegen elke prijs blijft hij trouw aan zijn geweten en aan zijn God.

*'Hij leidde een onopvallend bestaan,
Totdat vervolging hem tot bekendheid bracht
En hem naar de hemel dreef.'*

De daad van de vervolger was kort en krachtig, en de transformatie van de eenvoudige marskramer tot een van de witgeklede zielen voor de troon voltrok zich snel en onmiskenbaar. Zijn kalme gelaat werd een moment lang verlicht door de felle gloed van het brandende hout, waarna zijn rechte gestalte als as rondom de brandstapel neerzeeg.

Denk niet dat hij zichzelf vergeefs aan de Heere heeft opgeofferd of dat zijn keuze hem voor de Kerk verloren heeft doen gaan; integendeel, zijn dood bleek vruchtbaarder dan zijn leven. Door de bladzijden van de geschiedenis, die vanaf de brandstapel tot ons spreken, klinkt zijn stem tot op de dag van vandaag krachtig door—hij spreekt, ook al is hij gestorven. Hij werd gezaaid als goed zaad in vruchtbare aarde, en de oogst is nog niet volledig binnengehaald; het jaar van de verlossing heeft

het hoogtepunt van de oogst immers nog niet bereikt.

*'Het bloed der martelaren, hetgeen nog altijd leeft,
Maakt de aarde vruchtbaar waar het stroomt,
En voor hun tijdelijke lijden
Groeit daarop eeuwige triomf.'*

Alles wat wij doen waarvan wij weten dat het onjuist is en niet in overeenstemming met de Bijbel, is in wezen een vorm van buigen voor de antichrist—iets wat iedere volgeling van Jezus ten diepste zou moeten verafschuwen. Samenwerken met kerken die niet oprecht zijn en deelnemen aan praktijken die geen Bijbelse grondslag hebben, ondermijnt de oprechtheid van velen. Op talloze manieren worden wij, zelfs in ons eigen land, verleid om onze geloofsovertuiging los te laten of te zwijgen over zaken die niet in overeenstemming zijn met de waarheid. Wat de aanleiding ook moge zijn, wij dienen deze verleiding altijd te weerstaan, zoals wij ook satan zelf zouden weerstaan.

Wij hebben evenmin het recht om de waarheid prijs te geven als om het bezit van onze Opdrachtgever weg te schenken. Aanpassing, uitstel, vriendelijk zwijgen en ontrouwe compromissen zijn vormen van verraad aan God en strategieën van de duivel om ruimte te scheppen voor de verspreiding van leugen—waarvan hij de vader is. Maar wie kiest voor de waarheid, doorziet de list van de vijand en weigert hem zelfs maar een centimeter toe te geven.

Naast liefde is een deugd, maar dat geldt ook voor standvastigheid; het ene mag nooit het andere overschaduwen, want anders is er geen sprake meer van ware naastenliefde. Wanneer gelovigen standvastig blijven in de waarheid, wekken zij bij hun tijdgenoten respect op voor hun geloof. Maar wanneer zij twifelen en hun principes prijsgeven, respecteert de wereld noch hen, noch hun religie. Mensen kijken wel naar windwijzers, maar laten zich er nooit door leiden.

De gelovige mag zich niet overgeven aan de zondige genoegens van de wereld, niet buigen voor haar vleselijke gewoonten, en zich niet laten meeslepen door haar geest. Doet hij dat wel, dan verliest zijn getuigenis zijn kracht, en wellicht zelfs zijn bestaansrecht.

Wanneer men zich verheugt in dansfeesten, kaartspelen, romans en dergelijke wereldse genoegens, verliest de genade haar heerschappij; het afgodsbeeld wordt opgericht en God wordt daarmee onteerd. Wij dienen ons even ver te houden van de godsdienst van deze wereld; hoewel wij

verplicht zijn alle mensen van God lief te hebben, ongeacht de dwalingen waarin zij zijn gevallen, mogen wij ons op geen enkele wijze verbinden met de antichrist, in welke vorm dan ook, opdat wij niet deelachtig worden aan haar plagen.

Onze non-conformiteit moet een dagelijks protest zijn tegen het pausdom, zowel in zijn rooms-katholieke als anglicaanse verschijningsvormen, hetzij in leerstellingen, hetzij in ceremoniën. Het is voor ons als gelovigen in de Heer Jezus niet voldoende om ons slechts te distantiëren van valse kerken; wij moeten ook actief getuigen van de leer van het Woord van God. Wij dienen onze stem luid te verheffen en niet te sparen, want de tijden zijn vol gevaren en vragen om moedige en levendige getuigenissen voor het koningschap van Jezus en de eenvoud van zijn evangelie.

Wie Christus de rug toekent, is een lafaard van de laagste soort. Wie de waarheid afzwakt om een vleiende wereld te behagen, is het Koninkrijk niet waardig. Spreek je uit, handel oprecht, en wees bereid te lijden indien nodig; maar verkoop nooit, zelfs niet het kleinste deel, de waarheid, noch wees een verrader van je geweten. Wij moeten de Heilige Geest zoeken om ons te vervullen met de moed die standhoudt tot het einde.

C. H. S.

